

Олександр Адилін

**ПОЛІСЬКА
ТУРИСТИЧНА
СТЕЖИНА**

Олександр Адилін

Поліська туристична стежина

«Издательские решения»

Адилін О.

Поліська туристична стежина / О. Адилін — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-507738-7

Розповідь про веселу подорож шістьох відчайдух. Про дружбу та пригоди, добрих людей, які є всюди й про чарівну природу. Це вже четверта книга в такому дусі та форматі.

ISBN 978-5-00-507738-7

© Адилін О.
© Издательские решения

Поліська туристична стежина

Олександр Адилін

© Олександр Адилін, 2019

ISBN 978-5-0050-7738-7

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Скільки себе пам'ятаю любив подорожувати. В дитинстві я їздив в мандрівки з батьками автомобілем. Мені було все одно куди ми вирушаємо цього разу, аби була дорога.

Минав час – школа, університет, технікум, армія. Навіть під час служби в ЗСУ я умудрявся мандрувати. Погоджувався на будь-які завдання головне щоб кудись йти чи їхати. Потім робота, кар'єра, гроші. Все як в людей. І як в людей раз на рік туристична поїздка.

Коли мені було 29 років товариш підсадив мене на рибалку й одного разу в процесі ловлі риби я спонтанно запропонував сходити в похід. На дворі була тепла осінь, кінець вересня, субота. Ми вирішили весною піти в невелику подорож, але уже в понеділок стало зрозуміло, що до весни не дочекаємося.

В перший похід я вирушив 23 вересня 2011 з тодішнім колегою по роботі й спінінгу та товаришем Верескуновим Толіком. Пішов один Сашка, а повернувся зовсім інший.

Та я ні про, що не жалію. Адже саме тоді почав жити справжнім живим життям.

Пройшло вісім років, а я і досі «брожу» з рюкзаком. До рідних, звичайно, повертаюся, але насправді мій справжній дім в дорозі, де ніч застане... Мій дім вся наша планета...

Але в цій розповіді я хочу описати не свою біографію.

Недавно я зрозумів, що в Європі та світі є купа туристичних стежок. В Туреччині «Лікійська» та «Фригійська» й інші. В Австрії «Марії Лугау» в Словенії «Альпійська, в Чорногорії «Приморська». В Ізраїлі найпопулярніша «Швіль Ізраїль», пройти яку вважає за обов'язок кожен громадянин землі обітованої. Найвідоміший туристичний шлях який йде через велику частину Європи – «Стежка Святого Якова». Є такі стежки навіть в Польщі.

Надзвичайно популярні й розвинуті туристичні стежки в США. Сполучені Штати диктують моду та являються провідними розробниками ультралегкого спорядження для піших туристів. Більше того цей напрямок в аутдорі з'явився саме в Америці ще у 1955 році. Сприяли цьому дуже довгі туристичні маршрути. Один з найдовших і найцікавіших «Апалачська стежка» довжина якої 3510 км, ще довша «Континентальна стежка» 4990 км. Одні дуже довгі, інші надзвичайно мальовничі, є облаштовані не тільки для піших, а й велотуристів. На деяких є гестхауси й хостели, на інших п'ятизіркові готелі або просто стоянки для пілігримів. Та головне, що такі стежки є, а у нас крім Карпат майже нічого, хоч цікавих та гарних місць безліч. Більше того через слабкий розвиток туристичної галузі ці об'єкти занепадають і через якихось десять років, якщо ситуація не зміниться, не буде на що дивитися.

Озеро Світязь відоме багатьом не тільки в Україні, а й за кордоном. Тут багато людей, що приїхали відпочити з сусідньої Білорусі та Польщі, є туристи з Росії, бувають навіть Німці. Тут безліч баз відпочинку, готелів, ресторанів та курортних розваг. Але крім нього є не менш красиві та мальовничі озера і головне не так зіпсовані цивілізацією, а більш живі й автентичні.

Тому у 2018 році прийшла ідея прокласти туристичний маршрут. Я його сам розробив та запросив друзів приєднатися до подорожі. Були серед нас і досвідчені мандрівники, які ходили в категорійні походи, були й такі, що пішли вперше. Маршрут проходить Волинською та Рівненською областями, а саме поліссям. А ще в мене є мрія, що в майбутньому він перетвориться на повноцінну туристичну стежку з вказівниками, путівниками та іншими атрибутами найкращих піших туристичних маршрутів світу. Саме тому й виникла назва – «Поліська туристична стежина».

«Поліська туристична стежина» – це зоряне небо над головою, аромати сіна та польових квітів, нічне багаття та весела компанія. «Поліська туристична стежина» – це більше десятка мальовничих озер, та колоритних сіл. *

Попередні роки мені більше подобалося ходити самому та цей рік став виключенням. Я йду не один, а досить великою компанією і мені сподобався такий формат

Нас іде шестеро.

Саша Мелешко – мій одногрупник. Колись давно ми разом вчилися в університеті, який я так і не закінчив, а провчився лише рік. Ми не бачились тринадцять років, але якось знайшлися. «Поліська стежина» стала дебютним походом для Сашка і головне не останнім, його «зачепило». В цій мандрівці він став нашим оператором, оскільки колись йому довелося професійно займатися відеозйомкою.

Іван Саранча – родом з Криму, але вже кілька років живе в Ковелі. Сюди він переїхав по роботі ще до початку останніх політичних баталій між Росією та Україною. Ми познайомилися через спільних знайомих. Іван теж любить подорожувати й свого часу пройшов весь півострів, в походах він з п'яти років. Якось ми разом ходили на озеро Заболоцьке й Наболоцьке і зійшлися. Потім було ще кілька мандрівок одна з яких у Карпати. У нього є кілька екзотичних музичних інструментів. Один з них він взяв у цю подорож і часто грав нам біля нічного багаття.

Віталій Віжанський – професійний рибак-спінінгіст. Багаторазовий чемпіон всіляких змагань з риболовлі. Керівник спінінгового напрямку Федерації Риболовного Спорту Волинської області. З ним ми познайомилися на Луцькій автостанції під час спроби поїхати на рибалку сніжної зими 2013. Про ці події я писав у одній зі своїх розповідей у збірці «Рибальські байки». В цій подорожі Віталік забезпечуватиме нас смачною й свіжою рибкою. І забігаючи наперед, скажу, що він був нашим кухарем-кашоваром, адже готував в більшості випадків Віталій і виходило в нього смачно. Крім того Віжанський допомагав мені у вирішенні організаційних питань.

Роман Гвоздецький – арборист. Його робота полягає в лікуванні дерев та обрізанні аварійних у важкодоступних місцях куди не може підїхати спецтехніка. Рома лазить по деревах за допомогою альпіністського спорядження. Живе він в Сумах. А ще він затятий «походник»

та мандрівник. До слова скажу вся його сім'я пов'язана з професійним туризмом. І взагалі ідея цієї подорожі зародилася завдяки Ромі.

У 2017 я пішов в похід з Іваном від Попа Івана по Черногірському хребту до Говерли. На дворі був серпень. Коли я виїжджав з Луцька термометр показував +34, у Франківську було +12, а в першу ночівлю на Черногорі -3. Перед тим весь день і весь підйом на гору йшов дощ. Ми зайшли в один з будиночків на маршруті, в якому колись була сироварня, перепочити, поїсти й підсохнути. Там я й познайомився з Ромою. На горі наш табір був поруч з його і далі значну частину дороги ми пройшли разом. Дорогою розказували хто де був, ділилися досвідом. Рома запитав чи не знаю я про дерев'яний міст через річку Стир по якому проходить вузькоколійна залізниця. На той момент мені довелося побувати там двічі і я не погано знав ту місцевість. Роман виявив бажання теж туди потрапити, а я погодився бути провідником і піти туди ще раз. Зимом розробляючи маршрут в мене й виникла ідея об'єднати всі цікаві й визначні місця у тих краях в один шлях. Так народилася «Поліська туристична стежина».

Оскільки Рома найкраще в нашій команді розуміється на картах і топографії, крім того має хороший навігатор в цій подорожі він був нашим штурманом. Його фраза, – «Пойдем по азимуту, здесь недалеко», стала крилатою і в нашому колі ми часто говоримо “ підемо по азимуту тут недалеко», якщо потрібно десь зрізати дорогу.

До речі з шістьох учасників подорожі троє розмовляють російською мовою, але проблем з розумінням чи інших конфліктів на цьому ґрунті у нас ніколи не виникало. Кожен говорив так, як йому зручно.

П'ятий учасник походу Славик Куришка. Пасічник з Лебедина. Весь похід ми смакували його мед. Славик товариш Роми і ми теж познайомилися в Карпатах. Не дивлячись на проблеми з ногою він достойно пройшов весь, немалий шлях. Славко досвідчений турист і ходить в піші та велопоходи понад десять років.

Про себе я вже писав, додам лише, що для мене дорога то життя.

Заплічники зібрані. Лишилась одна ніч на ліжках. Завтра починається справжнє життя. Завтра в подорож.

В кінці червня 2018, а саме 30 я з Сашком вирушив в дорогу. Віталік приєднається до нас через два дні. Ми приїхали в Ковель по полудню та зустріли на залізничному вокзалі Рому й Славіка. Трохи пізніше до нас під'їхав Іван. Електричка якою ми поїдемо до Вараша, колишнього Кузнецовська, відправляється майже через дванадцять годин тому щоб не тусуватися стільки часу на вокзалі і спекотному місті Ваня повіз нас автомобілем на невеликий ставочок, що знаходиться майже за містом в приватному секторі. Ми вирушаємо в ночі, а Іван як і Віталік приєднається до нас через два дні, вони наздоганятимуть нас разом.

Ми розмістилися, поставили намети та почали готувати вечерю. До нас на посиденьки приїхала дружина Івана – Іра. Смачно повечерявши почали готуватися до сну. Іван та Іра поїхали додому й ми залишилися в чотирьох. Що ж початок непоганий.

Ура товарищи!!! Подорож стартувала. В Ковелі, зустріли бродяг з Сум, пообідали, повечеряли, чекаємо електричку на Вараш.

Прокинулися близько першої години ночі. Моросив маленький дощик. Швидко зібралися й вирушили на залізничний вокзал. Дорогою дощ закінчився. В три з копійками ми вже їхали електричкою на Вараш. Поки йшов потяг нам вдалося ще трохи подрімати і перекусити.

Нічне місто атомників важко переплутати з чимось іншим. Ще на під'їзді до станції далеко в небі видно заграву. Це освітлюється Рівненська АЕС. Але ми прибули сюди на світанку, а точніше зранку, коли на вулиці був майже день й освітлення хоч й було ще ввімкнуте та не створювало такого ефекту.

На залізничній станції нас і не тільки нас вже чекала маршрутка, яка їхала в місто і кілька автомобілів таксі. Ми вибрали простіший транспорт й зручно розмістилися в салоні «Пазіка». Їхати довелося хвилин двадцять, адже від станції до самого Вараша кілька кілометрів. Ми вийшли на автовокзалі й пішли шукати потрібну нам маршрутку.

Місто ще спало. На вулицях було зовсім мало людей, автостанція була майже порожня. Менше як за годину ми знову їхали маршрутним автобусом цього разу в село Більська Воля де розпочинається піший етап подорожі.

По небу ходили грозові хмари й не передвіщали нічого хорошого, але спочатку нам пощастило. Ми приїхали до потрібної станції і вирушили пішки до першого озера на нашому шляху – Білого.

Йдучи «Поліською стежиною» ми побуваємо на трьох Білих озерах. Двох в Рівненській області і одному у Волинській. Насправді озер з такою назвою не три, а більше. Якщо не помилюся два в Рівненській, три у Волинській областях, є таке озеро, нібито й в Карпатах.

Та зараз я розповідаю про Біле яке знаходиться поблизу сіл Рудка та Більська Воля Володимирецького району Рівненської області. Це озеро відноситься до басейну річки Стир та розташоване серед боліт в межиріччі Стиру та Веселухи. Його площа 453 га. більше за нього на 17 га. лише озеро Нобель, на ньому ми теж побуваємо. Біле – карстове озеро з середньою глибиною 10 м. У 2005 коли останній раз робили заміри, нібито, зафіксували глибину 34 м.

Вікіпедія пише, що за висновками вченого Павла Тутковського, під час найбільшого в історії Землі Дніпровського зледеніння місцина, де нині розміщене Біле озеро, була безпосередньою ареною діяльності льодовика, що й зумовило характерний рельєф: пісковики й болота, кінцево-моренні гряди та піщано-гравійні вали. Це – останці озових насипів, витвори уже вмираючого льодовика. До речі, ози на Рівненщині зустрічаються лише тут, на північному заході області. В болотистому ареалі озера досі збереглися рідкісні рослинні релікти льодовикового періоду.

Дніпровське зледеніння залишило на берегах озера морену: уламковий матеріал, що переносився льодовиком. Піщана гряда з великою кількістю кременю – його слід, як і піщано-гравійні вали (ози) висотою 5—12 м та довжиною від 0,5 до 1,5 км, що простягаються довкола озера вздовж лінії руху льодовика.

Озеро розташоване на 156,5 м (уріз води) над рівнем моря. Воно має овальну форму, трохи витягнуте із заходу на схід (довжина – 2,65 км, ширина – 2,10 км). Дно озера полого, піщане. Живиться підземними водами, частково поверхневими від танення снігу та дощів. З дна б'ють холодні та теплі джерела, а на глибині 8 м температура постійна: +8° С. Тому і в морози поверхня не повністю замерзає, товщина криги – 25—50 см, рідше 80 см.

В районі Білого озера є рідкісні й цікаві рослини. Це лікоподієла заплавна, цмин пісковий, росичка круглолиста; осоки (тонкокорневищна, багнова, дводомна). Біля могутніх ялин знайшла собі місце, корячка болотна – поліська орхідея з дуже красивою квіткою. Із сосною подружилась зелена кучерява коничка. У воді озера біля берега знайдено рідкісну рослину – молодильник озерний, який раніше був відоміший у Воронківському озері.

З тварин зустрічаються вовк, лисиця, вужі, ящірки. На берегах озера гніздяться дикі качки, гуси, живуть бобрі та ондатри. Ще в 60-х роках зробленим із лози кошем можна було зачерпнути з озера багато риби та раків.

За даними обласної Держрибінспекції (2006—2011 рр.) в озері зафіксовано 22 види риб, що належать до 10 родин (коропових, окуневих, в'юнових, баліторових, бичкових, колючкових, сомових, вугрових, головешкових, щукових).

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.